

Kristeligt Dagblad

DEBATINDLÆG | 29.06.19 KL. 00:00

Geolog: Klimakrisen er stærkt overdrevet

Klimasagen rummer alle de elementer, der normalt karakteriserer de mest ortodoks-konservative dele af store religioner, skriver geolog

Jens Morten Hansen

Nogle advarer om en global havstigning på mindst syv meter, hvis vi ikke gør noget. Hertil er bare ifølge tidligere statsgeolog Jens Morten Hansen at sige, at Grønlands indlandsis ikke smeltede væk under forrige mellemistid, hvor temperaturen gennem flere tusinde år var flere grader højere, end FN's klimapanel, IPCC, hævder, vi nu er på vej imod. – Annette Fuglsang/Ritzau Scanpix.

EFTER EN VALGKAMP, hvor hovedrollen blev indtaget af uoplyst frygt for en nært forestående klimakatastrofe, er det på tide at returnere til virkeligheden. Aldrig før har så mange politikere ladet sig gribe af overdrivelse, begrebsforvirring og selvskabt plage. End ikke risikoen for atomkrig har svunget vore politikere til lignende udtalelser. Nu har vi fået så verdens angiveligt mest ambitiøse grønne regering.

Er du interesseret i debatstof? Så tilmeld dig [vores debatnyhedsbrev](#), som udsendes hver torsdag - det er helt gratis.

Heroverfor står imidlertid, at det politiske klimapanelers underliggende ekspertgrupper nærmest konstant neddrog klimaalarmisternes skrækscenarier. De fleste videnskabelige afhandlinger taler nu om forventelige klimaændringer, som forskere med klimahistorisk ekspertise kan vise, ligger helt inden for de hyppigt tilbagevendende naturlige udsving, vi kender fra de seneste 5000 år. Vi har altså set det før, og hverken Jorden eller menneskeheden gik under.

Tværtimod. Varmt klima har givet relativ velstand, sundhed og intellektuelt overskud, mens kuldeperioder – for eksempel lille istid (cirka 1300-1800) – har givet misvækst, pandemier og

hungersnød.

Men denne viden har det vist sig stort set umuligt at fremføre i for eksempel DR og – med få undtagelser – i de trykte medier. Her i landet, der stræber efter en klimapolitisk dukserolle, skyldes det især, at videnskabeligt uholdbare påstande om ”klimakatastrofen” uafledeligt finder uimodsagt vej til DR’s udsendelser og andre massemedier.

FOR BARE AT TAGE ET PAR nylige eksempler viste ”Aftenshowet” den 19. juni et *breaking news* -foto af en hundeslæde, der kører i smeltevand oven på havisen ud for Nordgrønland. Ufortalt, at den situation opstår hvert eneste forår, hvor havisen smelter oppefra og altid har smeltet sådan, siden inuitterne indvandrede. (Læs for eksempel Knud Rasmussens ”Den store slæderejse”, 1921-1924). Men det fik vi ikke at vide. I stedet ”bekræftede” de indkaldte gæster (uden begreb om klima) de lige så uvidende studieværter i, hvor ”uhyggeligt” og ”skræmmende” det er.

Tilsvarende fik vi dagen efter at vide på P1, at Grønlands indlandsis vil smelte helt væk på kun 800 år og derved resultere i en global havstigning på ”mindst syv meter, hvis vi ikke gør noget”. Hertil er bare at sige, at Grønlands indlandsis ikke smeltede væk under forrige mellemistid, hvor temperaturen gennem flere tusinde år var flere grader højere, end IPCC hævder, vi nu er på vej imod.

Og aftenen før interviewede skuespiller Nikolaj Coster-Waldau – stående på et lille, smeltende isbjerg (hvad skulle isbjergerne ellers gøre?) – en påstået klimaforsker, der fastslog det samme nonsens om indlandsisens totale bortsmeltning og en snarligt kommende havstigning på syv meter.

DR fylder os dagligt med uimodsagte klimaskrøner og studieværter efterplaprende ammestuesnak, ligesom avisernes debatredaktører har udvist en forbløffende evne til ikke at finde plads til *second opinions*. På den politiske scene er der derfor sket det stik modsatte af selv IPCC-ekspertpanelers løbende moderation af profetierne om syndflodens snarlige genkomst: Politisk overdrevne katastrofescenarier, der er helt ude af trit med vores viden om temperaturens og vandstandens naturlige variationsmønstre. Politisk overdrivelse af, hvad klimaforskerne siger og voldsomt urigtigt hævdes at være 97 procent enige om. Og en magisk evne til ikke at vide, at forudsigelserne – for eksempel Al Gores 10 klimaprofetier – har vist sig ikke at holde stik. Stort held for Al Gore og hans talrige lobbyister, at han fik nobelprisen på forhånd.

Også skræmmebilleder som Bjarke Ingels’ model af et oversvømmet New York, hvor havet står godt op om skyskraberne, er langt fra selv de vildeste havforskeres profetier. Gennem årene har ekspertpaneler under IPCC droslet vandstandsprognoserne ned til under en tredjedel af tidligere scenarier og taler nu om en havstigning på kun cirka 1,5 millimeter om året eller blot cirka 12 centimeter højere i 2100 end nu. Den samme stigning har vi observeret, lige siden den lille istid ophørte for cirka 200 år siden.

Ønsket om flere stemmer, leflen for strejkende skolebørn og frygt for Greta Thunbergs talent som folkeforfører er måske en god del af forklaringen på den pludselige politiske afkobling fra den videnskabelige tendens. Det er skræmmende, at en 16-årig piges mor har kunnet bilde hende ind at have overnaturlige evner og derfor kan se CO₂-molekyler – og at politikere tror på det. Nu er hun indstillet af IPCC’s politiske overbestyrelse til den efterhånden noget ramponerede nobelpris.

Det for mig mest skræmmende er, at der blandt fremstående politikere er vist forståelse for strejkende skoleelevers krav om at indføre begrænsninger af de almindelige

frihedsrettigheder, så man kan gennemtvinge en ”tilstrækkeligt hurtig klimatilpasning”. Hvad er det for indskrænkninger i frihedsrettighederne, man tænker på? Er det undtagelsestilstand? Eller er det Gro Harlem Brundtlands ideologisk-religiøse ønske om at side stille klimakritik med holocaustbenægtelse og – som foreslået af visse jurister – at gøre ”klimabenægtelse” strafbart, mens Brundtland selv foreløbig er kommet frem til at anse klimakritik for ”umoralsk”.

DERMED NÆRMERE VI OS de klimatroendes mest sandsynlige drivkraft: at gøre det globale klima til et personligt moralsk-religiøst anliggende. Et område, hvor enhver vil kunne gøre gode gerninger og dermed opnå syndsforladelse?

I hvert fald rummer klimasagen alle de elementer, der normalt karakteriserer de mest ortodoks-konservative dele af store religioner, såsom kristendom, jødedom og islam: konkret anvisning på, hvad der er godt og ondt. Personlig udpegning af, hvem der er gode, og hvem der er onde. Sortering af borgerne i rettroende og vantro. Retfærdige og syndere. Helgener og kættere. Og indførelse af et præsteskab, der som paven i Rom og alle hans kardinaler og biskopper skal forestå denne sortering af menneskene i frelste og fordømte.

Udstyret med landenes allerede eksisterende embedsværk skal dette præsteskab gøres til regeringer og regeringsduelige oppositioner, der hver til sin tid kan foretage inddrivelsen af frelserskat og forestå afladshandlen med udledningskvoter, skattefradrag, tilskudsordninger, forskningsmidler, vindmølleparker, atomkraftværker, billige grøntsager, vegetabilsk kød og kødløse dage, mens de forførte menigheder skal tage sig af at få de frelste og farisæerne båret frem som spidskandidater i alle opstillingskredse.

Er dette en overdrivelse? Forhåbentlig. Men det går den vej som beskrevet af sognepræst Poul Joachim Stender i et indlæg i Kristeligt Dagblad den 18. juni.

Det er en vej, der ikke accepterer tvivl, kritik og spørgsmål og dermed gør det umuligt at blive klogere. Et frygtedrevet angreb på Vestens liberal-demokratiske værdier, hvis vi ikke indser, at disse værdier netop er grundlag for, at vi overhovedet har kunnet ændre vores del af verden til det bedre gennem tvivl, kritik og spørgsmål.

Som beskrevet i Rune Lykkebergs bog ”Vesten mod Vesten” vil vi ikke have en chance for at gøre det bedre – heller ikke klima-, miljø- og naturindsatsen – uden det liberale demokratiske vilje til at lade tvivl, kritik, spørgsmål og second opinions komme til orde.

Jens Morten Hansen er lic.scient., adjungeret professor og tidligere statsgeolog og direktør for Forskningsstyrelsen.